

УДК 821.111
Д33

Published by arrangement with
The Van Lear Agency LLC

Деніелс, Люсі
Д33 Цуценя уникає лиха [пер. з англ. Ірини Гули].— Х.:
АССА, 2020. — 128 с. — (Історії порятунку).

ISBN 978-617-7661-34-3

До ветеринарної лікарні «Ковчег» потрапляє травмоване цуценя, якому конче необхідна дорога операція. Перед Семом та Амелією, які дуже люблять тварин і зголосилися допомагати в лікарні, стоїть непроста задача — відшукати власника собачки та зібрати кошти на її лікування. Аби врятувати цуценя, друзям доведеться виявити неабияку кмітливість. Адже важлива кожна хвилина!

УДК 821.111

© Working Partners Ltd, текст, 2019
© Working Partners Ltd, ілюстрації, 2019
© ПП «АССА», 2020
© Панченко О. І., художнє оформлення,
2019

ISBN 978-617-7661-34-3

Зміст

Розділ перший – стор. 7

Розділ другий – стор. 19

Розділ третій – стор. 25

Розділ четвертий – стор. 35

Розділ п'ятий – стор. 45

Розділ шостий – стор. 61

Розділ сьомий – стор. 81

Розділ восьмий – стор. 97

Розділ дев'ятий – стор. 109

Розділ перший

— Сидіти, Маку! — дав команду Сем Бакстер. Маленький тер'єрчик присів, і хоча його кудлатий зад так і не торкнувся підлоги, Амелія Гейвуд вдоволено усміхнулася.

— Чудова робота, Семе! Ти добре його тренуєш, — захоплено сказала вона своєму найкращому другові. Амелія не могла повірити, наскільки змінився Мак усьо-

го за декілька тижнів. Коли вона вперше зустріла Сема, його цуценя справді здавалося неслухняним.

— Не можу повірити, що це те саме цуценя, яке намагалося згризти моє взуття! — додала Джулія Камінські, адміністратор ветеринарної лікарні «Ковчег». Діти стояли в приймальні біля столу Джулії. Вона нахилилася, взяла в Сема повідець Мака та накинула його на настінний гачок.

— Маку буде добре зі мною. Чи не так, дорогенький? — жартома звернулася Джулія до цуценяти.

Амелія та Сем погладили кудлату білу шерсть Мака та попестили його за вушками, які стирчали догори. А тоді пішли до готелю «Ковчегу», де тваринок залишали на ніч. Друзі минули бокс з парою кроликів та ще один із плямистим далматинцем з перев'язаним хвостом.

Амелія відчувала неабияке піднесення. Усього кілька тижнів тому, після розлучення її батьків, Амелія переїхала з мамою до Велфорда, а «Ковчег» уже став її найулюбленішим місцем.

Містер та місіс Гоуп, ветеринари та власники «Ковчегу», стояли поруч з одним із боксів. У ньому лежала красива черепахова мама-кицька Карамель з чотирма

кошенятами. Саме Амелія та Сем урятували їх, і сьогодні для всіх був особливий день.

— Привіт, — усміхнувся містер Гоуп, примруживши очі.

— Ви вчасно, адже саме сьогодні кошенята вирушать до своїх нових домівок, і ви зможете з ними по-

прощатися, — сказала місіс Гоуп. Доки вона розставляла на столі три котячі кошики та три пакунки з кормом, її руде волосся спало на одне плече. Вона додала ще листівки з інформацією про догляд за кошенятами.

Амелія глянула на настінний годинник. Майже дев'ята! Саме о цій годині мали прийти нові господарі. Дівчинка за них раділа, але все ж вона сумуватиме за кошенятами, коли їх заберуть!

Амелія підійшла до боксу Карамелі та взяла руденького котика. Коли вона із Семом знайшла кошенят, ті були такими крихітними, що вміщувалися на долоні. Але тепер вони вирости і стали вдвічі більшими. Руденький замуркотів та по-

чав грайливо перебирати лапками, показуючи рожеві подушечки.

З приймальні почулися голоси. Джулія промовила: «Проходьте, вони на вас чекають» — і до просторої кімнати ввійшов друг Амелії та Сема — Джош.

— Вітаю! — посміхаючись, привітався хлопець.

Амелія поцілувала голівку кошенияти.

— Це твій! — сказала дівчинка і простягла Джошу котика.

— Привіт, Промінчику! — промовив хлопець, узявши кошеня в Амелії.

Руденьке хутро Промінчика було майже такого самого відтінку, як і Джошове волосся.

Наступною зайшла літня пані, шия якої була обмотана довгим фіолетовим шарфом.

— Вітаємо, місіс Кренборн, — хором сказали Амелія та Сем.

Слідом за нею з'явився містер Стівенс у куртці, геть усій вкритій плямами. Друзі привіталися і з ним.

У першу зустріч місіс Кренборн здалася їм сварливою тіткою, і тільки згодом вони зрозуміли, як сильно вона любить тварин. Сем обережно взяв черепахову кицьку та, переконавшись, що не помилився, передав її місіс Кренборн.

— Ну, здрастуй, Міс Іскринко, — привіталася жінка, притуляючи